

пераклады

пераклады

Чарльз Букоўскі

...Я ніколі не змагу заніць месца ў грамадстве.

Не люблю я людзей...

Вольны пісьменнік

Дзьве навэлы

Працоўны дзень

Джо Маер быў вольным пісьменнікам. У яго з перапою расколвалася галава, а тут яшчэ а дзялятай раніцы зазваніў тэлефон. Джо падняўся і адказаў:

- Алё?
- Здароў, Джо. Як маешся?
- Выдатна.
- Выдатна, га?
- А што?
- Мы з Вікі толькі пераехалі ў новы дом. Тэлефону пакуль няма. Хочаш – занатуй адрес. Асадка ёсьць?
- Хвілінку.
- Джо запісаў адрес.
- Ведаеш, мне не спадабалася тваё апошняе апавяданьне ў “Пекным анёле”.
- Нічога, – сказаў Джо.
- Ну, ня тое, каб зусім. Я хацеў сказаць, не спадабалася ў парунанъні з астатнім, што ты пішаш. Дарэчы, ня

Пераклад
з ангельскай –
Яўгеніі
МАНЦЭВІЧ.

ведаеш, дзе Бадзі Эдвардс? Яго шукае Грыф Марцін, колішні рэдактар “Пікантных гісторыяў”. Я падумаў, можа, ты ведаеш?

– Не.

– Мо’ ў Мексіцы?

– Магчыма.

– Ну, карацей, чакаем цябе ў госьці.

– Абавязкова, – сказаў Джо і павесіў слухаўку. Паклаў у каструлю варыцца пару яек, паставіў ваду, каб заварыць каву, і выпіў “Alka Seltzer”. Вярнуўся ў ложак.

Зноў зазваніў тэлефон. Ён падняўся і адказаў.

– Джо?

– Так.

– Гэта Эдзі Грыер.

– Слухаю.

– Мы хочам, каб ты выступіў на дабрачынных чытаньнях...

– Для каго?

– Для IPA.

– Слухай, Эдзі, я не разьбіраюся ані ў палітыцы, ані ў рэлігіі... Я папросту ня ведаю, што там адбываецца. Тэлевізуру ў мяне няма, газетаў не чытаю... нічога такога. Я ня ведаю, за кім праўда, за кім няпраўда... Калі яны ўвогуле ёсьць.

– Няпраўда за Ангельшчынай – ясная рэч!

– Эдзі, я не могу чытаць для IPA.

– Ну, добра...

Яйкі зварыліся. Джо сеў, разлупіў іх, зрабіў тосты і засыпаў у гарачую ваду распушчальнай кавы. Зьеў два яйкі, тост і выпіў два кубкі кавы. Затым вярнуўся ў ложак.

Ён амаль заснуў, калі тэлефон зазваніў ізноў. Джо ўзыняўся і адказаў.

– Містэр Маер?

– Так.

– Я – Майк Хэван, сябра Сцюарта Ірвінга. Мы неяк друкаваліся разам у “Каменным мулі”, калі яго рэдакцыя была ў Солт-Лэйк-Сіці.

– Слухаю.

– Я на тыдзень у Манстана. Спыніўся ў гатэлі “Шэраратан” тут у горадзе. Хацеў бы пабачыцца і пагутарыць з вамі.

– Майк, сёньня не найлепшы дзень.

– Ну, можа, у які іншы?

– Добра, затэлефануйце мне пазней.

– Ведаеце, Джо, я пішу, зусім як вы, – і ў паэзіі, і ў прозе. Хачу прынесыці вам пачытаць што-небудзь са свайго. Вас уразіць. Mae творы сапраўды моцныя.

– Няўжо?

– Вось пабачыце.

Наступным быў паштальён. Адзін ліст. Джо адкрыў яго:

Шаноўны містэр Маер,

Я атрымала Ваш адрес ад Сільвіі, якой Вы пісалі ў Парыж шмат год таму. Сільвія яшчэ жыве ў Сан Францыска і па-ранейшаму піша вар'яцкія, прародчыя, анёльскія і шалёныя вершы. Я жыву ў Лос-Анжэлесе цяпер і хацела б прыехаць наведацца да Вас! Будзьце ласкавы, скажыце, калі Вам зручна.

З любоўю, Дыяна.

Джо скінуў халат і апрануўся. Зноў зазваніў тэлефон. Ён падышоў, паглядзеў

на яго і ня стаў адказваць. Выйшаў, сеў у машыну і паехаў на іпадром у Санта-Аніту. Ехаў ён павольна. Уключыў радыё, гучала сімфанічная музыка. Вісей туман, добра, што ня надта густы. Ён праехаў па Сансэце, зрэзаў, як любіў, шлях цераз узгорак да Кітайскага кварталу, мінуў Айекс, Літл Джоз, Кітайскі квартал і павольна праехаўся ўздоўж вагоннага дэпо, гледзячы ўніз на старыя карычневыя таварныя вагоны. Д'ябал, былі б у Джо хоць нейкія маствацкія здольнасці, ён бы прыдбаў вунь той, унізе. А можа, і так узяў бы яго ды размаляваў як-небудзь. Джо даехаў да Брадвею і праз Хантынгтан драйв трапіў на іпадром. Ён заказаў лусыцень з саланінай і каву, раскрыў купон і прысёў. Здавалася, яму пашанцуе.

У першым забегу Джо выйграў на Разалене 10 даляраў 80 цэнтаў, у другім – 9.20 на Жончыным Пратэсце і патрапіў на двайную стаўку ў 48.40. На Разалену ён ставіў 2 даляры і 5 даляраў – на Жончын Пратэст. Так, у яго было 73.20. Ён прайграў са Сывітотам, Харбар Поінт прыйшоў другім, таксама, як і Піч Айт і Брэнан, а ён на іх ставіў. У Джо заставалася 48.20, калі раптам ён выйграў 20 даляраў на Паўднёвым Крэмэ. І зноў ён меў 73.20.

На іпадроме ўсё ішло няблага. Джо сустрэў толькі трох знаёмых са старых часоў. Рабочых з завода. Мурынаў.

Праблемы ўзыніклі з восьмым забегам. Кугуар пад нумарам 128 супраць Беспрытомнага пад нумарам 123. На астатніх Джо не зважаў. Ён ніяк ня мог вырашыць, на каго паставіць. На Кугуара прымалі стаўкі 3 да 5, на Беспрытомнага – 7 да 2. Маючы 73 даляры 20 цэнтаў, ён адчуў, што можа дазволіць сабе раскошу паставіць 30 на 3 да 5. І праляцеў. Кугуар бег марудна, быццам у канаве. Пасля паловы першага круга, ён адставаў ад лідэра на 17 корпусаў. Джо ведаў, што прайграў. На фінішы ягоныя 3 да 5 былі на 5 корпусаў ззаду.

У дзясятым забегу ён паставіў 10 даляраў на Барбізона малодшага і столькі ж на Згубленага ў Моры, прайграў і выйшаў з 23.20. Лепш бы памідоры зьбіраў – было б прасьцей. Ён сеў у сваю старую машыну і павольна паехаў назад...

111

Толькі Джо залез у ванну, як пазванілі ў дзьверы. Ён выцерся, апрануў кашуллю і штаны. Гэта быў Макс Вілінгхайс – бяззубы руды съмяццяр дваццаці з нечым гадоў. Макс заўсёды хадзіў у джынсах і бруднай белай тэнісцы. Ён прысёў на крэсла і закінуў нагу за нагу.

- Ну, Маер, што адбываецца?
- У якім сэнсе?
- Ці хапае тваёй пісаніны, каб пракарміцца?
- Пакуль што так.
- Ёсьць што-небудзь новае?
- Пасля таго, як ты на мінулым тыдні заходзіў, – не.
- А як прайшлі твае паэтычныя чытаньні?
- Добра.
- Туды ходзяць толькі снобы.
- Ды большасць людзей такія.
- Цукерка ёсьць? – спытаў Макс.
- Цукерка?
- Ага, хаця б на зуб пакаштаваць. На гэты вось зуб.
- Няма.

Макс узняўся і пайшоў на кухню. Вярнуўся з памідорам і дзвівом лустамі хлеба. Сеў.

- Божа, у цябе тут няма чаго есьці!

– Трэба будзе схадзіць у магазін.

– Ведаеш, – сказаў Макс, – калі б я мусіў чытаць перад публікай, я б дакладна паспрабаваў абрэзіць пачуцьці людзей, зачапіць іх.

– Чаму б і не?

– Але я ня ўмее пісаць. Мабыць, варта насыць з сабой дыктафон. Часам за працай я размаўляю сам з сабой. Тады можна запісваць тое, што кажу, – і аповед гатовы.

Макс быў чалавекам на паўтары гадзіны. То бок, яго хапала на паўтары гадзіны. Ён ніколі ня слухаў, толькі гаварыў. Праз паўтары гадзіны Макс падняўся.

– Ну, я пайшоў.

– Давай, Макс.

Макс зынік за дзвіярыма. Ён заўсёды расказваў адно і тое ж. Як пакрыўдзіў некага ў аўтобусе. Як аднойчы сустрэў Чарльза Мэнсана. Як лепш быць з распусынцай, чым з прыстайней жанчынай. Сэкс для яго – на першым месцы. Навошта новае адзенне? Ён самотнік. Людзі яму не патрэбны.

Джо пайшоў на кухню, знайшоў кансервы з тунцом і зрабіў тры лусыцені. Даставаў захаваную пінту шатландскага віскі і зъмяшаў яго з вадой. Уключыў радиёстанцыю з класічнай музыкай. Вальс “Блакітны Дунай”. Выключыў. Зьеў лусычені. У дзвіверы пазванілі. Джо падышоў да дзвіярэй, адчыніў. Гэта быў Хаймі. Ён працаўаў у нейкай дзяржаўнай установе каля Лос-Анжэлесу і пісаў вершы.

– Слухай, – сказаў ён, – тая кніжка, якую я задумаў, – “Антalogія паэтаў Л.-А.”, забудзем пра яе.

– Добра.

Хаймі сеў.

– Нам патрэбна новая назва. Мне здаецца, я прыдумаў. “Зылітуйцяся з распальніка вайны”. Як табе?

– Па-моіму, нічога, – сказаў Джо.

– І мы можам сказаць: “Гэтая кніга прысьвячаецца Франку, Лі Харві Освальду і Адольфу Гітлеру”. Пры мایм габрэйстве на такое яшчэ адважыцца трэба. Што думаеш?

– Гучыць.

Хаймі перадражніў тыповага тоўстага габрэя былых часоў, вельмі тыповага тоўстага габрэя. Ён сплюнуў, патрапіў на сябе і сеў. Хаймі быў вясёлы хлопец, самы съмешны з тых, каго ведаў Джо. Хаймі хапала на гадзіну. Праз гадзіну ён уставаў і сыходзіў. Ён заўсёды расказваў адно і тое ж. Што большасць паэтаў вельмі дрэнныя. Што гэта трагедыя, гэта такая трагедыя, ажно съмешна! Што яшчэ чалавеку рабіць?

Джо выпіў яшчэ адзін келіх віскі з вадой і сеў за друкарку. Настукаў два радкі – і зазваніў тэлефон. Гэта быў Данінг з бальніцы. Данінг вельмі любіў піва. Ён адзначыў сваё дваццатігоддзе ў армії. Бацька Данінга калісь працаўаў рэдактарам вядомага ў вузкіх колах часопіса. Ён памёр у чэрвені. Жонка Данінга – жанчына амбітная. Яна змушала яго стаць доктарам, не бяз цяжкасцяў. Ён уз्�няўся да хірапрактыка. І працаўаў медбратаам, спрабуючы сабраць пры гэтым восем ці дзесяць тысячаў даляраў на рэнтген-апарат.

– Што калі я зайду выпіць з табой піўца? – спытаў Данінг.

– Слухай, а адкасцыі нельга? – папрасіў Джо.

– Што такое? Ты пішаш?

– Толькі пачаў.

– Добра. Я знайду, чым заняцца.

– Дзякую, Данінг.

Джо зноў сеў за машынку. Справа рухалася нядрэнна. Ён спісаў палову старонкі, як раптам пачуліся крокі. Пасьля стук. Джо адчыніў дзвіверы.

На парозе стаялі два маладыя хлопцы. Адзін з чорнай барадой, другі чыста паголены.

Хлопец з барадой сказаў:

– Я бачыў вас на апошнім чытаньні.

– Праходзьце, – сказаў Джо.

Яны ўвайшлі. У іх было шэсцьць бутэлек імпартнага піва, зялёных бутэлек.

– Пайду вазьму адкрывалку, – сказаў Джо.

Яны сядзелі, пацягваючы піва.

– Вы добра чыталі, – сказаў той, што з барадой.

– Хто больш за ўсіх на вас паўплываў? – спытаў безбароды.

– Джэферс. Паэмы. “Tamar”. “Roan Stallion”. І іншыя.

– А што-небудзь з новай літаратуры вам падабаецца?

– Не.

– Кажуць, што вы выйшлі з андэграфаўнду і ўліліся ў мэйнстрым. Што думаете на гэты конт?

– Нічога.

Яшчэ некалькі пытаньняў такога ж кшталту. Хлопцаў хапіла толькі на адно піва на кожнага. Джо паклапаціўся аб астатніх чатырох. Госыці пайшлі праз 45 хвілінаў. Але безбароды, адыходзячы, сказаў: “Мы яшчэ вернемся”.

Джо наліў сабе чарговы келіх, зноў сеў за друкарку. Але пісаць ня мог. Устаў і падышоў да тэлефону. Набраў нумар. Пачакаў. Яна была на месцы. Яна адказала.

– Слухай, – сказаў Джо, – можна я выберуся адсюль, дабяруся да цябе і забяруся ў ложак?

– То бок, ты хочаш застасца сёньня ў мяне?

– Так.

– Ізноў?

– Ізноў.

– Добра.

Джо выйшаў, звярнуў за рог і рушыў уздоўж кварталу. Яна жыла трохі чатыры двары ўніз. Ён пастукаў. Лу адчыніла яму. Святло не гарэла. На ёй былі толькі майткі, і яна павяла яго да ложку.

– Божа, – прастагнаў ён.

– Што такое?

– Ну, усё гэта неверагодна, ці амаль неверагодна.

– Як распрануцца і легчы ў ложак.

Джо так і зрабіў. Лёг пад коўдру. Спачатку ён ня ведаў, ці атрымаецца зноў. Столыкі дзён запар ён займаўся гэтым. Але там было яе цела, цела маладое. І вусны – мяkkія і сапраўдныя. Джо прасылізнуў у яе. У цемры было так добра. Ён шчыраваў, як мог. Нават спусціўся туды зноў і палізаў яе похву. Ён толькі пачаў разыходзіцца, як пачуў голас...

– Маера... Я шукаю Джо Маера...

Гэта быў голас гаспадара кватэры. П’янага ў дым.

– Ну, калі яго няма ў кватэры насупраць, праверце гэтую. Ён альбо ў адной, альбо ў другой.

Джо зрабіў яшчэ чатыры-пяць рухаў у ёй, пакуль у дзвіверы не пастукалі. Ён высылізнуў і, голы, пайшоў да дзвіярэй. Адчыніў бакавое акенца.

– Што такое?

– Здароў, Джо! Прывітаньне, Джо, што робіш, Джо?

– Нічога.

– Як наконт піва, а, Джо?

– Не, – сказаў той. З грукатам зачыніў бакавое акенца, нясьпешна вярнуўся да ложка і лёг.

– Хто гэта быў? – спытала яна.

– Ня ведаю. Я не пазнаў.

– Пацалуй мяне, Джо. Толькі не ляжы проста так.

Ён пацалаваў яе, калі месяц Паўднёвай Каліфорніі прабіваўся скрозь фіранкі Паўднёвой Каліфорніі. Гэта быў Джо Маер. Вольны пісьменнік.

Ён узяў яе.

Я какаю цябе, Альберт

Замучаны пахмельлем, Луі сядзеў у “Чырвоным паўліне”. Бармэн прынёс яму келіх і сказаў:

– Я ў гэтым горадзе бачыў толькі адну істоту, такую ж звар’яцелую, як ты.

– Праўда? – спытаў Луі. – Файна, блін, вельмі файна.

– Вунь яна, – працягнүў бармэн.

– Праўда? – зъдзівіўся Луі.

– У блакітнай сукенцы. Фігура – проста клас. Але да яе ніхто не падыходзіць, бо яна вар’ятка.

– Праўда? – вымавіў Луі.

Ён узяў келіх, пакрочыў да дзяўчыны і сеў на зэдлік побач з ёй.

– Прывітаньне, – сказаў Луі.

– Прывітаньне, – адказала яна.

Некаторы час яны сядзелі побач моўчкі.

Майра (так яе звалі) нечакана перахілілася праз барную стойку і ўзяла поўную бутэльку. Узьняла яе над галавой, быццам зьбіралася штурнуць у люстэрка перад сабой. Луі схапіў яе за руку: “Э, не, мілачка! Так ня пойдзе!” Тады бармэн запатрабаваў, каб Майра зараз жа выматвалася. За ёй выйшаў і Луі.

Майра з Луі прыхапілі трэх бутэлькі таннага віскі па 1/5 галона і селі ў аўтобус, што ішоў да Луі – жыў ён у Дэлсі Армс. Майра зьняла адзін туфель (на высокім абцасе) і хацела забіць ім кіроўцу. Луі стрымаў яе адной рукой, прыціснуўшы да грудзей трэх паўлініяў віскі другой. Яны выйшлі з аўтобусу і пакрочылі да Луі.

Увайшлі ў ліфт. Майра пачала ціснуць на кнопкі. Ліфт ездзіў то ўверх, то ўніз, то ўверх, то ўніз, спыняўся, а Майра ўсё пыталася: “Дзе ты жывеш?” А Луі ўсё паўтараў: “Чацьвёрты паверх, кватэра чатыры”.

Майра далей ціснула на кнопкі, пакуль ліфт ездзіў туды-сюды.

– Слухай, – нарэшце сказала яна, – мы тут ужо няведама колькі. Выбачай, мне трэба памачыцца.

– Добра, – сказаў Луі, – давай заключым пагадненьне. Ты пакінеш у спакоі кнопкі, а я дам табе памачыцца.

– Дамовіліся, – сказала яна, спусціла майткі, села на кукішкі і зрабіла сваю справу.

Луі паглядзеў, як расцяклася лужына, і націснуў кнопкую “4”. Прыйехалі. Майра выпрасталася, надзела майткі і падрыхтавала выходзіць.

У кватэры Луі яны ўзяліся адкаркоўваць бутэлькі. Майра была майстрам гэтай справы. Селі насупраць адно аднаго футоў на 10-12. Луі сеў на крэсла каля акна, а Майра ўладкавалася ў футах 10-12 на канапе. Луі ўзяў 1/5, і Майра ўзяла 1/5. Сталі піць.

Праз хвілін 15-20 Майра зауважыла на падлозе каля канапы некалькі пустых бутэлек. Яна пачала іх зьбіраць і, прымружаючыся, кідаць пустыя бутэлькі ў галаву Луі. Не патрапіла ні разу. Некалькі бутэлек вылецела праз адчыненае акно за галавой Луі; некаторыя гахнуліся аб съценку і разъблісія; іншыя цудам ацалелі, адскочыўшы ад съцяны. Майра ўзяла іх ізноў і запусьціла ў Луі. Хутка бутэлькі ў Майры скончыліся.

Луі ўстаў з крэсла і ўскараскаўся на дах за акном, каб зьбіраць бутэлькі. З поўнымі рукамі ён забраўся праз акно назад, падышоў да Майры і паставіў бутэлькі каля яе ног. Затым сеў, узяў сваю 1/5 і стаў піць далей. У яго бок ізноў палацелі бутэлькі. Луі піў яшчэ, пасыля яшчэ, пасыля ўжо нічога не памятаў...

Зранку Майра прачнулася першай, выбралася з ложку, паставіла каву і прынесла Луі кубачак. “Апранайся, – сказала яна, – хачу пазнаёміць цябе з Альбертам, майм сябрам. Ён такі незвычайны чалавек”.

Луі выпіў каву. Затым яны зноў каҳаліся. Добра каҳаліся. Луі нават не зауважыў вялізны гузак пад левым вокам. Ён устаў з пасыцелі і апрануўся. “Ну, – сказаў Луі, – пайшлі”.

Яны спусыціліся на ліфце, зьвярнулі на вуліцу Альварада і селі на аўтобус паўночнага напрамку. Пяць хвілінаў ехалі спакойна, затым Майра паднялася і пацягнула за вяроўку¹. Выйшлі, праз паўквартала зайшлі ў стары карычневы шматкватэрны дом. Падняліся на адзін пралёт па лесьвіцы, і Майра спынілася каля кватэры 203. Пастукала. Пачуліся крокі. Дзъверы адчыніліся.

– Прывітаньне, Альберт.

– Прывітаньне, Майра.

– Альберт, пазнаёмся з Луі. Луі, гэта Альберт.

Яны пасіснулі руکі.

У Альберта было чатыры рукі. Дзъве верхнія ў рукавах, а ніжнія тырчалі з дзірак, выразаных у кашулі.

– Праходзьце, – сказаў Альберт. У адной руцэ ён трymаў шатландскі віскі з вадой. У другой – цыгарэту. У трэцій – газету. Чацьвёртая рука, якую пасіснуў Луі, была свабодная. Майра пайшла на кухню, узяла келіх, наліла з бутэлькі крыху віскі для Луі. Села і стала жлукціць з бутэлькі.

– Пра што ты думаеш? – спытала яна.

– Часам находзіць такі вусыціш – горш няма куды, хачу памерці, а съмерці ўсё няма, – сказаў Луі.

– Альберт згвалціў таўстуху, – растлумачыла Майра. – Бачыў бы ты, як ён абхапіў яе ўсімі сваімі рукамі. Ну і відовішча!

Альберт застагнай. Выгляд у яго быў жудасны.

– Альберт так надраўся, што яго звольнілі з цырка, надраўся, згвалціў таўстуху, яго і турнулі з гэтага чортавага цырка. Цяпер ён папраўляецца.

– Я ніколі не змагу заніць месца ў грамадстве. Не люблю я людзей. У мяне няма жаданья прыстасоўвацца, пачуцьця вернасці, сапраўднай мэты.

Альберт пайшоў да тэлефону. Узяў слухаўку адной рукой, купон скачак – другой, цыгарэту – трэцій і напой – чацьвёртый.

– Джэк? Так. Гэта Альберт. Слухай, я стаўлю на Ращучага ў першым два даляры. На Вогненнага Лорда ў чацьвёртым – два. На Справядлівага Суддзю ў сёмым – пяць даляраў. І ў дзявятym на Высакароднага – пяць даляраў на перамогу і пяць – на прызвавое месца.

Альберт павесіў слухаўку.

¹ У Амерыцы сістэма абвяшчэння прыпынкаў. Пасажыр мусіць пацягнуць за вяроўку ці націснуць на кнопкі, каб паведаміць кіроўцу, што на наступным прыпынку трэба спыніцца. (Заўв. перакл.)

– Мяне мучыць і душа, і цела.

– Што новага на іпадроме, Альберт? – спытала Майра.

– 40 баксаў выйграў. Я стаўлю па новай схеме. Яна зъявілася перада мной аднойчы ў бяссонную ноч. Як на далоні. Калі я буду і далей так выиграваць, яны перастануць прыматць мае стаўкі. Вядома, я могу заўсёды ездзіць на іпадром і ставіць там, але...

– Але што, Альберт?

– Вось халера...

– Альберт, ты пра што?

– Я МАЮ НА ЎВАЗЕ, ШТО ЛЮДЗІ съпяшаюЦЦА! ХАЛЕРА, НЯЎЖО ТЫ НЕ РАЗУМЕЕШ?

– Выбачай, Альберт.

– Ня трэба мне твайго шкадаванья.

– Добра. Больш ня буду.

– Выбіць бы з цябе ўсю дурноту.

– Ты можаш. Пры тваіх руках...

– Не заводзь мяне, – сказаў Альберт.

Ён дапіў, пайшоў наліць сабе яшчэ. Затым сеў. Луі ўвесы час маўчаў. Ён адчуў: трэба нешта сказаць.

– Табе варта заняцца боксам, Альберт. З дзьвиома дадатковымі рукамі ты б на ўсіх жаху нагнаў”.

– Ня будзь ідыйётам, засранец.

Майра наліла Луі яшчэ віскі. Яны сядзелі і маўчалі некаторы час. Затым Альберт падняў галаву. Паглядзеў на Майру.

– Ты з ім клосьцішся?

– Не, Альберт. Я кахаю цябе, ты ж ведаеш.

– Нічога я ня ведаю.

– Ты ведаеш, я кахаю цябе, Альберт, – Майра падышла да Альберта і села яму на калені. – Ты такі кръудлівы. Я не шкадую цябе, Альберт, я цябе кахаю.

Яна пацалавала яго.

– І я цябе кахаю, дзетка, – сказаў Альберт.

– Больш за якую іншую жанчыну?

– Больш за ўсіх іншых жанчын!

Яны зноў пацалаваліся. Пацалунак быў жахліва доўгі. Жахліва доўгі – для Луі, які сядзеў з келіхам у руцэ. Ён памацаў вялізны гузак пад левым вокам. У яго заноў страйнік. Луі пайшоў у прыбіральню і доўга-доўга с...

Калі ён вярнуўся, Майра з Альбертам стаялі пасярод пакоя і цалаваліся. Луі прысеў, узяў бутэльку Майры і пачаў назіраць. Дзіве верхнія рукі съціскалі Майру ў абдымках, а дзіве ніжнія задралі сукенку да пояса і рабілі свою справу ў яе майтках. Калі майткі спалі, Луі яшэ раз каўтнуў з бутэлькі, сеў на падлогу, узыняўся, накіраваўся да дзівярэй і выйшаў.

Луі вярнуўся ў “Чырвоны паўлін” і сеў на свой любімы зэдлік. Падышоў бармэн.

– Ну, Луі, як ты даў рады?

– Ты пра што?

– Пра дзеўку.

– Пра якую дзеўку?

– Вы выйшли разам. У вас што-небудзь было?

– Не, не зусім...

– Што ня так?
– Што ня так?
– Ну. Што ня так?
– Дай мне віскі з лімонным сокам, Більлі.

Більлі зрабіў яму віскі. Падаў. Абодва маўчалі. Більлі пайшоў у іншы канец барнай стойкі. Луі падняў свой келіх і адпіў палову. Дастав цыгарэту, узяў яе ў адну руку. Другой трymаў келіх. З вуліцы праз дзъверы съяціла сонца. Паветра было чыстым. Мусіў быць цудоўны дзень. Лепшы, чым учора.
